

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดและความเข้าใจที่มนุษย์ติดต่อสื่อสารกันและกัน คนชาติหนึ่ง ๆ อาจมีภาษาเดียวหรือหลายภาษาก็ได้ แต่ละคนแต่ละชาติต่างก็ใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการถ่ายทอดความคิด การสื่อสารแล้วยังต้องตระหนักถึงเป้าหมายของหลักสูตรที่ต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ การติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ในวิชาการต่าง ๆ ให้กว้างขวางลึกซึ้งได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน สามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2536 : 13 อ้างถึงใน ชัชฎาพร ภาธา .(2555). รายงานการวิจัยในชั้นเรียน . [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.kroobannok.com/blog/51137>. 3 มีนาคม 2557)

ในปัจจุบันการเรียนการสอนที่ใช้อยู่มีวัตถุประสงค์ประการหนึ่งคือ เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนได้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่าน การเขียน ครูจึงจำเป็นต้องค้นคว้าหาความรู้และหาแหล่งเรียนรู้แก่นักเรียน การส่งเสริมการเรียนให้แก่เด็กจึงมีความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน

การสอนการเขียนมีความสำคัญที่จำเป็นต้องเสริมสร้างและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านทักษะทางภาษาให้เกิดประสิทธิภาพ เพราะหากเริ่มสอนการเขียนอย่างถูกวิธีแล้วย่อมช่วยให้ผู้เรียนนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้โดยแท้จริง จึงนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ควรเริ่มหรือแก้ไขให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ต้องการเขียนได้ ทฤษฎี ชีระวัฒนาพันธ์ (2536 : 7) กล่าวว่าปัญหาการเขียนสะกดคำสามารถแก้ไขได้โดยการฝึกทักษะ อาศัยแบบเรียนหรือแบบฝึก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อรรถ ฤทธิชัย (2540: 40) ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจะต้องมีบทบาทสำคัญในการหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยนักเรียน เลือกคำสอนและฝึกการเขียนตามระดับความยากง่ายแล้วนำมาสร้างเป็นแบบฝึกสำหรับการเขียน เพ็ชต์ดี (กรรณิการ์ พวงเกษม 2540 : อ้างอิงมาจาก Petty 1963 , อ้างอิง กรรณิการ์ พวงเกษม 2540 : 469 – 472 (อ้างถึงใน ชัชฎาพร ภาธา .(2555). รายงานการวิจัยในชั้นเรียน . [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.kroobannok.com/blog/51137>. 3 มีนาคม 2557) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าการทำซ้ำ ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหา โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ภาษา การเขียน การอ่าน ถ้าทำบ่อย ๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น เขียนผิดน้อยลง ออกเสียงได้ชัดเจน

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนกลุ่มวิชาภาษาไทย พบว่านักเรียนขาดทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง หนังสือสำหรับการอ่านการเขียนและค้นคว้าบางเนื้อหาไม่เพียงพอ

ความต้องการของนักเรียน นักเรียนบางส่วนยังมีสมรรถภาพในการอ่านและการเขียนไม่ดีพอ นักเรียนบางส่วนยังไม่มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีการคิดวิธีการที่จะแก้ปัญหานี้ โดยการนำแบบฝึกเขียนไทยมาให้ให้นักเรียนได้ฝึกทำ เพื่อจะได้เขียนภาษาไทยได้ถูกต้อง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อแก้ปัญหาคำการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องโดยใช้แบบฝึกหัดเขียนไทย ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
3. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2
4. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และปลูกฝังให้นักเรียนได้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนรักการอ่าน การเขียน ภาษาไทยมากขึ้น

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental Sampling) จำนวน 14 คน

1.4 กรอบแนวคิด

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental Sampling) จำนวน 14 คน เพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่านและการเขียนภาษาไทยมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ทำแบบฝึกเขียนสะกดคำ เกี่ยวกับวิชาภาษาไทยซึ่งมีความยากง่ายแตกต่างกัน จำนวน 5 ชุด ๆ ละ 2 รวมทั้งสิ้น 10 แบบฝึก

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การเขียนสะกดคำ คือ การประสมอักษรที่มีความหมายตรงกับคำที่ต้องการ

1.6 สมมติฐานในการวิจัย

แบบฝึกเขียนไทยมีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น นักเรียนมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่านการเขียนภาษาไทย และสนใจศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 14 คน ได้ดีขึ้น
- 2.นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น
- 3.นำผลการวิจัยไปดำเนินการเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง
- 4.นักเรียนมีทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และเพื่อปลูกฝังให้นักเรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่าน การเขียน ภาษาไทยมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 14 คน ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน
 - ความหมายและความสำคัญของภาษา
 - ความหมายของการอ่าน
 - ความหมายของการเขียน
2. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 - การสอนเขียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน

ความหมายและความสำคัญของภาษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายของคำว่า “ ภาษา ” ไว้ว่า “ ภาษา คือ เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดกัน ” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 : 616)

วิจิตร ภาณุพงศ์ อธิบายความหมายของภาษาว่า “ ภาษา หมายถึง เสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึก และในการที่จะให้ผู้ที่เราพูดด้วยทำสิ่งที่เราต้องการ และแทนสิ่งที่เราพูดถึง ” (วิจิตร ภาณุพงศ์ 2524 : 85)

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญๆ อันเป็นคุณสมบัติของภาษา สรุปได้ดังนี้ (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ 2526 : 2)

1. ภาษาประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย โดยนัยของคุณสมบัตินี้ ภาษาหมายถึงภาษาพูดเท่านั้น ไม่รวมถึงภาษาเขียน ภาษาเขียนเป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ใช้บันทึกภาษาพูด
2. ภาษาเป็นเรื่องของสัญลักษณ์ ซึ่งต้องมีการเรียนรู้จึงจะเข้าใจได้ว่าสัญลักษณ์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร
3. ภาษามีระบบ เช่น การเรียงลำดับเสียง หรือการเรียงลำดับคำในประโยค การจะใช้ภาษาให้ถูกต้องจึงต้องเรียนรู้ระเบียบและกฎของภาษานั้นๆ

4. ภาษาที่มีพลังงอกงามอันไม่สิ้นสุด จากจำนวนเสียงที่มีอยู่ ผู้พูดสามารถผลิตคำพูดได้ไม่รู้จบ เราจึงไม่อาจนับได้ว่าในภาษาหนึ่งๆ มีจำนวนคำเท่าใด

ความหมายของ ภาษา อาจแยกได้เป็นความหมายโดยอรรถและความหมายโดยปริยายดังนี้
ความหมายโดยอรรถ ภาษา หมายถึง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารความรู้ ความคิด ความต้องการของมนุษย์เครื่องมือดังกล่าวอาจได้แก่ เสียงพูด เสียงสัญญาณต่างๆ รูปภาพ แผนภูมิ ตัวอักษร ท่าทาง ฯลฯ การใช้เครื่องมือดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับข้อตกลงในกลุ่มชนซึ่งผู้ใช้จะต้อง เรียนรู้ เพื่อทำความเข้าใจกันได้

2. การติดต่อ การสื่อความรู้สึก ในหมู่สัตว์ด้วยกัน ได้แก่ การใช้เสียง ท่าทาง ฯลฯ

3. วิชาการแขนงหนึ่ง ว่าด้วยการศึกษาภาษาในแง่มุมต่างๆ กัน เช่น ศึกษาเพื่อให้มีทักษะ มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือศึกษาเพื่อรู้ระเบียบ โครงสร้างของภาษา ฯลฯ

ความหมายโดยปริยาย เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบ ภาษา อาจหมายถึง

1. ความรู้ ความเข้าใจ ความมีทักษะในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน

2. กลุ่มชน เผ่า หรือชนชาติ

3. ระเบียบ แบบแผน แบบอย่าง

อาจกล่าวโดยสรุปว่า “ ภาษา ” หมายถึง เครื่องมือในการสื่อความหมายซึ่งใช้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการของตนให้ผู้อื่นทราบ ไม่ว่าจะ เป็นเสียงพูด ถ้อยคำ กิริยาอาการหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ อ้างถึงใน. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). ภาษาในสังคมไทย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.l3nr.org>. 3 มีนาคม 2557)

ความหมายของการอ่าน

ปัจจุบันได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการอ่านอย่างกว้างขวางมาก และมีการกล่าวถึงความหมายของการอ่านในลักษณะต่างๆดังนี้

แบทเลอร์และเคลย์กล่าวว่า การอ่านคือการถ่ายทอดความหมายจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยอาศัยภาษาเป็นสื่อ โดยผู้เขียนถ่ายทอดความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตามความคิดและเจตนาของผู้เขียน ซึ่งการอ่านนี้เป็นกระบวนการเรียนรู้เช่นเดียวกับการพูด การออกเสียงเป็นคำๆ หรือหลายคำ ซึ่งรวมกันเข้าเป็นประโยคที่มีความหมายเมื่อเราอ่านนั้น มิได้จำกัดแต่การอ่านเพียงอย่างเดียว แต่การพูดเป็นรากฐานของการอ่าน ก็เริ่มด้วยวิธีนี้เช่นกัน (นิตยา ประพุดติกิจ.2538.2)

ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2538.2) กล่าวว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ (ชาญประพน สวัสดิ์เดชะ. รายงานการวิจัย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.sl.ac.th/>. 3 มีนาคม 2557)

คำกล่าวของ เซอร์ ฟรานซิส เบคอน นักปรัชญาเมธีชาวอังกฤษ แสดงให้เห็นว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ เพราะมนุษย์จะไม่สามารถเป็นมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบหากปราศจากการอ่าน ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ของทักษะทางภาษาที่จำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอ และสามารถฝึกฝนได้เรื่อย ๆ ตามวัย และประสบการณ์ไม่มีวันสิ้นสุด เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้มนุษย์ได้รับความคิด ความรู้และความบันเทิง มีผลต่อชีวิตและจิตใจของมนุษย์ให้เจริญยิ่งขึ้น (ความหมายของการอ่าน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : www.thaigoodview.com/. 3 มีนาคม 2557)

สรุปได้ว่าการอ่านคือ การรับสารของผู้อื่นทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา เช่น ถ้อยคำ ข้อความ ตัวอักษร สัญลักษณ์มือ รูปภาพ เครื่องหมาย ต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อสื่อความคิดหรือการทำความเข้าใจเจตนาของผู้เขียน กับสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนต้องการ

ความหมายของการเขียน

เสนีย์ วิลาวรรณ(2544 : 156 -159 ให้ความหมายและความสำคัญของการเขียนดังนี้

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยังผู้รับได้อย่างกว้างไกล นอกจากนั้นการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกเป็นข้อมูลหลักฐานให้ศึกษาได้ยาวนาน

จุดประสงค์ของการเขียนคือสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงว่า ในการเขียนงานเขียนแต่ละครั้งนั้นต้องการเขียนเพื่อสื่อเรื่องใด โดยผู้เขียนต้องใช้ความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งหลักการเขียนประกอบการเขียน เพื่อให้การเขียนเพื่อการสื่อสารนั้นๆบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

การเขียนทั่วไปมีจุดประสงค์ดังนี้

1. เพื่อบอกเล่าเรื่องราว เช่น เหตุการณ์ ประสบการณ์ ประวัตินี้ ฯลฯ
2. เพื่ออธิบายความหรือคำ เช่น การออกกำลังกาย การทำอาหาร คำนิยามต่างๆ ฯลฯ
3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น โฆษณาสินค้า ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ฯลฯ
4. เพื่อปลุกใจ เช่น บทความ สารคดี เพลงปลุกใจ ฯลฯ
5. เพื่อแสดงความคิดเห็น
6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น เรื่องสั้น นิยาย นวนิยาย ฯลฯ
7. เพื่อสื่อเลียน เช่น บทความการเมือง เศรษฐกิจ ฯลฯ
8. เพื่อประกาศแจ้งให้ทราบ เช่น ประกาศของทางราชการ ประกาศรับสมัครงาน ฯลฯ
9. เพื่อวิเคราะห์ เช่น การเขียนวิเคราะห์สถานการณ์บ้านเมือง วิเคราะห์วรรณกรรม ฯลฯ
10. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล วิจารณ์ภาพยนตร์ วิจารณ์หนังสือ ฯลฯ
11. เพื่อเสนอข่าวสารและเหตุการณ์ที่น่าสนใจ
12. เพื่อกิจธุระต่างๆ เช่น จดหมาย หมายนัด การกรอกแบบรายการ ฯลฯ

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ จากความข้างต้น ทำให้มองเห็นความหมายของการเขียนว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียน ใช้การเขียนบันทึก ความรู้ ทำแบบฝึกหัด และตอบข้อสอบบุคคลทั่วไป ใช้การเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณยกรรมและค้าประกัน เป็นต้น พ่อค้า ใช้การเขียนเพื่อ โฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบสั่งของ ทำใบเสร็จ รับเงิน แพทย์ ใช้บันทึกประวัติคนไข้เขียนใบสั่งยาและอื่นๆ เป็นต้น

ลักษณะผู้เขียน ผู้เขียนนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความคิด ของผู้เขียนเป็นจุดกำเนิดที่ทำให้เกิดการเขียนขึ้น ดังนั้นจึงกล่าวถึง ลักษณะของผู้เขียน ได้ดังนี้

- 1) มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และจินตนาการ
- 2) มีความรอบรู้ เพราะความรู้เปรียบเสมือนวัตถุดิบ
- 3) เลือกเนื้อหาและใช้ภาษาได้ถูกต้อง และเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา
- 4) หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็น ที่จะทำให้อื่นหรือตัวเองเดือดร้อน
- 5) ลักษณะท่าทาง ผู้เขียนนอกจากมีความคิด ความรู้ และความสามารถบุคลิกลักษณะ ท่าทางในการ

นั่ง การวางมือ การจับปากกาควินสอด ผู้เขียนต้องเข้าใจและปฏิบัติให้ถูกต้องเพื่อสุขภาพของผู้เขียนเอง

- 6) ลายมือของผู้เขียน เขียนให้ถูกต้อง เป็นระเบียบ สะอาดและชัดเจน

7) จรรยาบรรณผู้เขียน หมายถึง มารยาท เช่น การให้เกียรตินักเขียน โดยลงชื่อเจ้าของผลงานที่เราลอกหรือเอาแนวคิดของ เขามาทุกครั้ง (ความหมายของการเขียน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.kr.ac.th/>. 3 มีนาคม 2557)

สรุปการเขียนหมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด เรื่องราว ความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด และสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

การปฏิรูปการศึกษาที่สำคัญยิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาคนให้เป็นคนเก่งคนดีได้นั้น ผู้เขียนคิดว่าหัวใจของการปฏิรูปการศึกษาจะต้องปฏิรูปการเรียนการสอนหรือปฏิรูปการเรียนรู้เป็นอันดับแรก โดยครูอาจารย์ในทุกสถานศึกษาจะต้องเลิกการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง เปลี่ยนเป็นยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สาระสำคัญของ การปฏิรูปการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น เป็นการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการเรียนรู้ โดยเน้นประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ปลุกฝังให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นการปฏิรูปการเรียนรู้จึงควรเริ่มที่สถานศึกษาทุกแห่ง ดำเนินการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการประกันคุณภาพภายในผสมผสานอยู่ในกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

ถ้าหากจะกล่าวโดยสรุปของหลักสำคัญของการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงหลักที่สำคัญ ซึ่งรองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้แยกเป็นข้อ ๆ รวม 7 ข้อ ดังนี้

1. ความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด
3. เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง หมายความว่าให้สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ในสภาพความเป็นจริง สามารถวิจัยเชิงปฏิบัติการ และสืบค้นหาความรู้ด้วยตนเอง
4. เป็นการพึ่งพาตนเอง เพื่อให้เกิดทักษะที่จะนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และสามารถเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนได้ คือรู้วิธีคิดของตนเองและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิธีคิดอย่างเหมาะสม ไม่เน้นที่การจดจำเพียงเนื้อหา
5. เน้นการประเมินตนเอง เดิมผู้สอนเป็นผู้ประเมิน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเองอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองได้ชัดเจนขึ้น รู้จุดเด่นจุดด้อยและพร้อมที่จะปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น การประเมินในส่วนนี้เป็นการประเมินตามสภาพจริงและใช้แฟ้มสะสมผลงานช่วย
6. เน้นความร่วมมือ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน
7. เน้นรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งอาจจัดได้ทั้งในรูปแบบกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล

จะเห็นได้ว่าทั้ง 7 ข้อนี้เป็นหลักสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ผู้สอนควรคำนึงถึงอย่างยิ่งส่วนวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น เราทราบเรารู้กันมานานแล้ว ครูอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาทางศึกษาศาสตร์-ครุศาสตร์เคยเรียนมาแล้วทุกคน เช่น วิธีสอนแบบแก้ปัญหา หรือ วิธีสอนตามขั้นทั้งสี่ของอริยสัจ หรือ วิธีสอนแบบวิทยาศาสตร์ เป็นวิธีสอนที่มีลักษณะคล้ายกันมาก คือเริ่มจากทำให้ผู้เรียนสามารถทราบปัญหา ก่อน แล้วคิดตั้งสมมติฐาน จากนั้นก็เก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลและนำผลสรุปไปใช้ ตามลำดับ วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนถามนำ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบได้ ทั้งนี้ โดยกระทำสืบเนื่องไปตามขั้นตอนที่สำคัญ คือการเข้าใจปัญหา พิสูจน์หลักการและตัดสินข้อสรุปต่างๆ และนำผลสรุปไปใช้ วิธีสอนแบบแบบอุปนัย เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนอธิบายจากข้อเท็จจริงหรือสิ่งที่มองเห็นได้ หรือให้ผู้เรียนทำการทดลอง แล้วตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นภายหลัง วิธีสอนแบบหน่วย เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนทำการค้นคว้าหาข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์โดยทำกันเป็นกลุ่ม จากนั้นให้นำมารายงานให้เพื่อนฟังในชั้น วิธีสอนแบบระดมพลังสมอง เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนช่วยกันคิดช่วยกันวิเคราะห์ช่วยกันอภิปรายหาข้อสรุปจากประเด็นปัญหาที่ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันคิดขึ้น วิธีสอนแบบมอบโครงการให้ทำ เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ โดยทำเป็นโครงการแล้วเขียนเป็นรายงานหรือภาคินพนธ์เสนอต่อผู้สอน วิธีสอนแบบบูรณาการ เป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนทำกิจกรรม

วิชาใดวิชาหนึ่งผสมผสานกับวิชาอื่นๆ หรือเชื่อมโยงกับวิชาอื่นๆด้วย เช่นผู้เรียนเรียนวิชาภาษาไทย ก็ให้ทำกิจกรรมทั้งในวิชาภาษาไทย และทำกิจกรรมในวิชาสังคมศึกษา ศิลปศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ไปพร้อมๆกันด้วย หรือเป็นวิธีสอนที่ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทุกด้านพร้อมๆกัน คือพัฒนาการทั้งทางกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมนอกจากนี้ยังมีวิธีสอนที่น่าสนใจ ที่อาจารย์ทางศึกษาศาสตร์ได้ค้นคว้าทดลองและสร้างรูปแบบการสอนขึ้นมา เช่น **วิธีสอนแบบวรรณิ** เป็นวิธีสอนที่รองศาสตราจารย์วรรณิ โสมประยูร อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ค้นคว้าทดลองและสร้างรูปแบบการสอน คณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษาขึ้น และได้เผยแพร่เข้าสู่วงการศึกษาย่างเป็นทางการมาแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. 2524 และ **การสอนแบบจิตปัญญา** ซึ่ง ดร.กฤษยา ดันติผลาชีวะ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษามาตั้งแต่ พ.ศ. 2520 - 2542 และได้อธิบายขยายความว่า การสอนแบบจิตปัญญา เป็นการสอนที่มุ่งถึงจิตใจของผู้เรียนที่ต้องเรียนอย่างมีความสุข ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางปัญญา วิธีการสอนจะเน้นอยู่ที่กิจกรรมการสอนของครู ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิธีสอนแบบต่างๆที่ผู้เขียนกล่าวมาทั้งหมดนี้ล้วนเป็นวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทั้งสิ้น แต่เป็นที่สังเกตว่า เมื่อผู้ที่สำเร็จการศึกษาออกไปเป็นครูอาจารย์แล้ว ก็ไม่นำไปใช้ ทั้งๆที่เคยเรียนรู้มา เคยทดลองสอน เคยฝึกสอน บางคนอาจลืมไปหมดแล้วก็ได้ เมื่อทำการสอนยังคงสอนแบบยึดครูเป็นศูนย์กลางไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นเมื่อเรามีนโยบายปฏิรูปการศึกษากันแล้ว จึงนำปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอน ปรับปรุงการสอน โดยนำเอาวิธีสอนเหล่านี้มาใช้กันอย่างจริงจังได้แล้วผู้เขียนขอยกตัวอย่างที่น่าสนใจอีกตัวอย่างหนึ่ง คือ รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้เสนอยุทธศาสตร์การเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญไว้อย่างน่าสนใจ ผู้เขียนคิดว่าจะนำไปใช้ได้เช่นกัน มีบางข้อคล้ายๆกับที่กล่าวมาแล้ว ยุทธศาสตร์ดังกล่าว มี 5 ข้อด้วยกัน ดังนี้

1. **การเรียนรู้แบบร่วมมือ** เป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียนทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มเล็กๆเพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ และทางด้านจิตใจ ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อนๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่นที่แตกต่างจากตน ตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อนๆ
2. **การเรียนรู้แบบประสบการณ์** เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ หรือการเรียนรู้จากการได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนได้มีโอกาสรับประสบการณ์ แล้วได้รับการกระตุ้นให้สะท้อนสิ่งต่างๆ ที่ได้จากประสบการณ์ออกมาเพื่อพัฒนาทักษะใหม่ๆ เจตคติใหม่ๆหรือวิธีการคิดใหม่ๆ
3. **การเรียนรู้แบบอภิปัญญา** เป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนคิดโดยเป็นการคิดที่รู้ตัวว่าคิดอะไร มีวิธีคิดอย่างไร สามารถตรวจสอบความคิดของตนได้ และสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการคิดของตนได้ด้วย
4. **การเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์** เป็นการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ เช่น ให้ผู้เรียนระดมสมอง ให้ผู้เรียนคิดออกแบบในวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

ให้ผู้เรียนคิดเขียนภาพในวิชาศิลปะ เป็นต้น

5. การเรียนแบบทำโครงการ เป็นการเรียนโดยให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องที่ตนเองสนใจ และทำเป็นโครงการ (Project) อาจทำเป็น รายงาน ภาคนิพนธ์ หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ก็ได้

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่เป็นรูปธรรม ที่ครูอาจารย์จะนำไปใช้ได้เช่นกัน โดยแยกออกเป็นกลุ่มวิชาต่างๆให้เห็นชัดเจนได้ดังนี้

1. กลุ่มคำนวณ ได้แก่วิชา คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมีคำนวณ และวิชาอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ธรรมชาติของวิชาคำนวณต้องการความเข้าใจในกฎ ในทฤษฎีบทและที่มาของเนื้อหา ไม่ใช่การท่องจำสูตรคำนวณ โดยไม่เข้าใจ แต่เป็นการเรียนรู้ที่มาของการพิสูจน์ และการทำแบบฝึกหัดที่หลากหลาย ดังนั้นผู้เรียนต้องเรียนรู้ที่มาของการพิสูจน์ และทำแบบฝึกหัดที่หลากหลายมากๆ

2. กลุ่มวิทยาศาสตร์ ได้แก่วิชา ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และวิทยาศาสตร์กายภาพ ชีวภาพ ธรรมชาติของกลุ่มวิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่มีรากฐานอยู่บนหลักการและเหตุผล ข้อสรุปต่างๆ ได้มาจากการสังเกต การทดลอง ดังนั้นการเรียนรู้ในกลุ่มวิชานี้ผู้เรียนต้องทำการทดลองให้มากที่สุด ไม่ใช่ทดลองแห้งที่เรียกกันว่า Lab แห้ง เพราะถ้าหากทำ Lab แห้ง ผู้เรียนจะได้ความรู้เพียงระยะสั้น สั้นเร็ว ใช้เครื่องมือต่างๆไม่เป็น ทดลองไม่เป็น และทำงานไม่เป็น ดังนั้นผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนทดลองให้มากที่สุด

3. กลุ่มภาษา ได้แก่วิชา ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน และภาษาอื่นๆ ธรรมชาติของกลุ่มภาษาคือการสื่อสาร ซึ่งครอบคลุมการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาผู้เรียนต้องฝึกพูด ฟัง อ่าน เขียนมากๆ ไม่ใช่เอาแต่ท่องจำอย่างเดียว

4. กลุ่มสังคมศาสตร์-มนุษยศาสตร์ ได้แก่วิชา สังคมศึกษา ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศาสนา การปกครอง ซึ่งเป็นวิชาที่ศึกษาสังครอบตัว ดังนั้นการเรียนรู้ที่ดีที่สุดในกลุ่มวิชานี้คือการติดตามข่าวสารเหตุการณ์ปัจจุบันจากสื่อต่างๆ เช่นจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต แล้วคัดลอกมา เพื่อนำมาคิด นำมาวิเคราะห์กับบทเรียน ไม่ใช่คัดลอกมาท่องจำแต่อย่างเดียว

5. กลุ่มศิลปะ การงานและพื้นฐานอาชีพ ได้แก่วิชา ศิลปศึกษา อุตสาหกรรมศิลป์ คหกรรมศิลป์ เกษตรกรรมศิลป์ ธุรกิจศิลป์ ธรรมชาติของวิชาเหล่านี้ ต้องลงมือทำจริงปฏิบัติจริง ดังนั้นการเรียนรู้วิชาเหล่านี้ต้องลงมือทำจริงปฏิบัติจริงอาจเป็นในสถานศึกษาและในสถานประกอบการก็ได้ การลงมือทำจริงปฏิบัติจริงจะทำให้ผู้เรียนทำงานเป็นและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

ที่น่าสนใจอีกแง่มุมหนึ่งที่ครูอาจารย์จะนำไปใช้ได้ ผู้เขียนขอยกตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนต่างๆ ที่ปฏิรูปการเรียนรู้ โดยได้ถ่ายทอดความรู้สึกถึงความต้องการของการเรียนแบบที่เรียกว่า "เรียนแบบยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ" ซึ่งเผยแพร่ในรายการ "เช้าวันนี้" ทางโทรทัศน์ ททบ. 5 เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2544 มี

น.ส.พัชร์ประไพ เกียรติอุทัย ชั้น ม.6 ร.ร.คณะราษฎร์บำรุง ปทุมธานี น.ส.สิริพัชร์ สุวรรณทัต ชั้น ม.6 และ ด.ช.ธนธิป บุญยธิดา ชั้น ม.3 ร.ร.ราชวินิตมัธยม กรุงเทพมหานคร และด.ญ.สุริรัตน์ อ่ำมาลี ชั้น ป.6 ร.ร.วัดใหญ่ไทรนันทบุรี นักเรียนทั้ง 4 คนนี้ ได้สรุปความหมายและวิธีการของการเรียนแบบยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ว่า "ขอให้นักสรุปกฎรูปการเรียนการสอน เพราะทำให้เด็กรู้จักคิดวิเคราะห์ได้ด้วยตนเอง โดยครูต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นตลอดเวลา เป็นการเรียนรู้ทั้งในและนอกโรงเรียน ทำให้พวกเรามีความสุขในเวลาเรียน เช่น วิชาสังคมศึกษา เราได้ลงไปสัมผัสกับของจริง สถานที่จริง เกิดความรู้สึกหวงแหนและอยากที่จะอนุรักษ์มรดกไทยให้คงอยู่ไว้นานๆ การเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ได้มีโอกาสทำโครงการ เก็บภาพต่างๆจากสถานที่จริง ผู้เรียนเกิดความรักและรู้ซึ่งถึงบรรยากาศเก่าๆ พร้อมนำข้อมูลที่ได้มาจัดทำเป็นโฮม-เพจลงบนคอมพิวเตอร์ ทำให้พวกเราต้องศึกษาวิธีทำและเรียนรู้ระบบทั้งหมด ส่งผลให้เกิดกระบวนการทำงาน รู้จักแบ่งบทบาทหน้าที่กันและกัน เป็นต้น"

น.ส.พัชร์ประไพ กล่าวเพิ่มเติมว่า "การเรียนแบบนี้จะสำเร็จได้ นอกจากขึ้นอยู่กับคุณครูแล้ว ผู้เรียนก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน เด็กควรมีโอกาสเรียนรู้และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองตั้งแต่ยังเล็กๆ เช่น การเรียนวิชาชีววิทยา คงไม่ต้องไปท่องจำในตำราทั้งหมด อาจใช้วิธีจำแบบแยกเป็นหมวดหมู่ จากส่วนใหญ่ไปส่วนเล็ก จากส่วนเล็กไปส่วนย่อย จำแนกเป็นลำดับขั้นตอน วิธีนี้ทำให้เข้าใจเนื้อหาและรายละเอียดวิชาได้ดีกว่าการท่องที่ละตัว ส่วนวิชาเคมี ต้องทดลองและสัมผัสด้วยตัวเอง จะทำให้เราทำได้ และวิชาฟิสิกส์ ต้องหมั่นทำโจทย์บ่อยๆ"

น.ส.สิริพัชร์ ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า "วิชาคณิตศาสตร์ ได้เรียนรู้จาก Sheet ที่อาจารย์แจกให้ก่อน แล้วนำโจทย์มาวิเคราะห์และพิสูจน์ด้วยตนเอง จะเข้าใจมากกว่าการเรียนแบบเดิมๆที่ผ่านมา ที่ยึดหนังสือเป็นตัวตั้ง ผลการเรียนเปลี่ยนแปลงไป นอกจากความรู้ที่ได้รับสำหรับใช้ในห้องเรียนแล้ว ความรู้เหล่านั้นยังสามารถนำกลับมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย"

ยังมีการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ครูอาจารย์นำลงนำไปใช้ได้ อีก ผู้เขียนขอใช้คำว่า "หลัก 5 ค." ได้แก่ คั่น คว้า คิด คาย คณะ ขออธิบายรายละเอียด ดังนี้

1. **คั่น** หมายถึงให้ผู้เรียนคั่นเนื้อหาความรู้จากห้องสมุด จากอินเทอร์เน็ต ไปถามคนในชุมชน ไปถามผู้รู้จากหน่วยงานต่างๆ ไปศึกษานอกสถานที่ตามสถานที่ต่างๆ เหล่านี้เรียกว่า "คั่น" ทั้งสิ้น
2. **คว้า** เมื่อผู้เรียนคั่นจากห้องสมุดแล้วก็จดมา บันทึกมา หรือถ่ายเอกสารมา คั่นจากอินเทอร์เน็ตแล้ว Print มา หรือไปถามคนในชุมชน ไปถามผู้รู้จากหน่วยงานต่างๆ ไปศึกษานอกสถานที่แล้ว ก็จดบันทึกมาเช่นกัน เหล่านี้เรียกว่า "คว้า" นั่นเอง
3. **คิด** เมื่อจดมา บันทึกมา ถ่ายเอกสารมา หรือ Print มาจากอินเทอร์เน็ตแล้ว ก็ให้ผู้เรียนนำมาคิด นำมาวิเคราะห์ถึงข้อดี ข้อเสีย รวมทั้งนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่อย่างไร และอื่นๆ แล้วคิดรวบรวมและเรียบเรียง เพื่อจะเขียนรายงานต่อไป

4. **คาย** เมื่อผู้เรียนได้คิดได้วิเคราะห์ได้คิดรวบรวมและเรียบเรียงแล้วก็นำมาเขียนรายงาน และนำมารายงานให้เพื่อนในชั้นฟัง การเขียนรายงาน การรายงานให้เพื่อนฟัง แสดงว่าเป็น "คาย" นั้นเอง

5. **คณะ** หมายถึงการให้ผู้เรียนทำงานกันเป็นกลุ่ม (คณะ) เพื่อค้นคว้า คิด คาย ที่กล่าวมาแล้ว การให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ถือว่าทำงานเป็น "คณะ"

ถ้าหากให้ผู้เรียนทำได้ทำกิจกรรมตั้งแต่ 1 ค. ถึง 5 ค. อาจไม่ครบทั้ง 5 ค. ก็ได้ แสดงว่าเป็นการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแล้วจากแนวคิดและตัวอย่างทั้งหมดนี้จึงกล่าวได้ว่า หัวใจของการปฏิรูปการศึกษาคือการปฏิรูปการเรียนรู้ นั่นเอง ที่ผ่านมาการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนท่องจำ ทำให้การเรียนเป็นเรื่องยาก น่าเบื่อหน่าย ทำให้เด็กไม่ฉลาด คิดไม่เป็น ทำงานไม่เป็น ดังนั้นผู้สอนจะต้องหาทางทำเรื่องการเรียนรู้ให้เป็นเรื่องสนุก และสามารถพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ได้อย่างเต็มที่ โดยใช้ผู้เรียนเป็นตัวตั้ง อย่่างไรก็ตามการปฏิรูปการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้นั้น ผู้สอนจะยังมีความสำคัญมากขึ้นกว่าเดิม ไม่ใช่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแล้ว ผู้สอนไปไหนก็ได้ ปล่อยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกันตามลำพัง ผู้สอนจะต้องใกล้ชิดผู้เรียน จะต้องคอยชี้แนะ คอยให้กำลังใจ และดึงในสิ่งที่ผู้เรียนไม่รู้ เช่น ศักยภาพของเด็กออกมาให้เด็กได้รู้ เพื่อเป็นการเสริมจุดเด่น ของเด็ก และช่วยแก้ปัญหาในจุดอ่อนของเด็กด้วย (หวน พันธุพันธ์. การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : ปฏิรูปการศึกษาที่สำคัญยิ่ง . [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.moobankru.com/>. 3 มีนาคม 2557)

การสอนเขียน

ในส่วนนี้จะนำเสนอ โดยแยกเป็นทฤษฎีว่าด้วย “การอ่าน”, “การคิด” และ “การเขียน” ซึ่งจุดเน้นจะอยู่ที่ “การคิด” เป็นหลัก ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับ “การคิดวิเคราะห์” ที่สุด

1. การอ่าน (reading)

ราชบัณฑิตยสถานนิยามว่า “อ่าน” หมายถึง “ว่าตามตัวอักษร” ส่วน “การอ่าน” หมายถึง “การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด หรือสาระเรื่องราวที่อ่านไปใช้ประโยชน์ได้” ซึ่งมีความหมายในลักษณะเป็นการรับแล้วถ่ายทอดโดยใช้ตัวอักษร สัญลักษณ์ เป็นสื่อความคิด เจตนาหรือการทำความเข้าใจกับที่ผู้ถ่านทอดต้องการสื่อความคิด เจตนาหรือการทำความเข้าใจกับผู้ที่ผู้ถ่ายทอดต้องการสื่อความหมายนั้น จุดมุ่งหมายของการอ่าน

2. การคิด (thinking or thought)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนิยามไว้ว่า “ทำให้ปรากฏเป็นรูปหรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ; ไคร่ครวญ, ไตร่ตรอง, เช่น เรื่องนี้ยากยังคิดไม่ออก; คาดคะเน เช่น คิดว่าเย็นนี้ฝนอาจจะตก; คำนวณ เช่น คิดเลขในใจ; มุ่ง, จงใจ, ตั้งใจ, เช่น อยู่อาศัยร้ายเขาเลย; นึก เช่น คิดละอาย” เรื่องของการคิดมี

นักการศึกษา และนักจิตวิทยาจำนวนไม่น้อยได้สร้างคำอธิบายไว้จำนวนมาก โดยสรุป ระดับของการคิดสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับคือ

1. ทักษะการคิดพื้นฐาน เป็นทักษะการคิดที่เป็นพื้นฐานของการคิดในระดับที่สูงขึ้นไปเป็นการคิดที่ใช้ในการดำรงชีวิต มีการพิจารณาไตร่ตรองเหตุการณ์หรือข้อมูลต่างๆ โดยอาศัยประสบการณ์เป็นหลักในการตัดสินใจ

2. ทักษะการคิดระดับสูง เป็นทักษะการคิดที่ต้องใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายและซับซ้อนมีการกลั่นกรองข้อมูลหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสมเหตุสมผล โดยอาศัยประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องช่วยในการตัดสินใจ

ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเกิดกระบวนการคิดได้นั้น ครูผู้สอนจะต้องพัฒนาทักษะการคิดก่อนเพราะการสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิดในเบื้องต้นจะเป็นการปูพื้นฐานให้ผู้เรียนสร้างกระบวนการคิดของตนเองได้ ในที่สุด

3. การเขียน (writing)

ราชบัณฑิตยสถานนิยามว่า การเขียน คือ “*ขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข, ขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ, วาดแต่งหนังสือ*” การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการ ของผู้ส่งสารออกไปเป็นลابلักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสาร สามารถอ่านเข้าใจ ได้รับทราบความรู้, ความคิด, ความรู้สึก และความต้องการเหล่านั้น การถ่ายทอดโดยวิธีบอกเล่าปากต่อปาก หรือที่เรียกว่า “มุขปาฐะ” อาจทำให้สารตกหล่นหรือคลาดเคลื่อนได้ง่าย ลายลักษณ์อักษรหรือที่ตัวหนังสือ ที่แท้จริงคือเครื่องหมายที่ใช้แทนคำพูดนั่นเองความสำคัญและประโยชน์ของการเขียนสื่อความมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นวิธีการสื่อสารและมีประโยชน์เนื่องด้วยเป็นการถ่ายทอด ความรู้ความคิด ความรู้สึกต่างๆ ของผู้เขียนเป็นหลัก และนอกจากนั้น การเขียนยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการที่จะวัดความเจริญของอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัยด้วย รวมทั้งถ่ายทอดภาพในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตที่เป็นการจินตนาการได้อีกด้วย สร้างความรัก ความเข้าใจ ข้อตกลงแนวปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคม

ในการเขียนภาษาไทย มีแบบแผนที่ต้องการรักษา มีถ้อยคำสำนวนที่ต้องใช้เฉพาะ และต้องเขียนให้แจ่มแจ้ง เพราะผู้อ่านไม่สามารถไต่ถามผู้เขียน ได้เมื่ออ่านไม่เข้าใจ ผู้ที่จะเขียนให้ได้ดี ต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้รับสาร โดยพิจารณาว่าผู้รับสารสามารถรับสารที่ส่งมาได้มากน้อยเพียงใด

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา

ฌ็อง เพียเจต์ (Jean Piaget) นักทฤษฎีชาวสวิสผู้สนใจในพัฒนาการของเด็ก ได้เสนอทฤษฎีว่า มนุษย์ทุกคนตั้งแต่เกิดมาพร้อมที่จะสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มนุษย์มีความสามารถในการจัดรวบรวมข้อมูล และการซึมซับปรับตัว (assimilation) เมื่อมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะซึมซับเอาประสบการณ์ใหม่ ให้รวมเข้าอยู่ในโครงสร้างของสติปัญญา (cognitive structure) โดยจะเป็นการตีความ หรือการรับข้อมูลจากสิ่งแวดล้อม เพียเจต์มองว่ามนุษย์นอกจากสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังสามารถปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation) ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ใหม่ หรือเป็นการเปลี่ยนแปลง

ความคิดเดิมจากประสบการณ์เดิมให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ซึ่งเป็นความสามารถในการปรับโครงสร้างทางปัญญาขั้นตอนการพัฒนาทางปัญญาเป็นไปตามขั้นตอน

กล่าวได้โดยสรุปว่าเพียเจต์มองว่า ความคิดต่างๆของมนุษย์ คือความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมระหว่างที่ปรับตัวเพื่อรักษาคุณภาพแห่งชีวิตจะเกิดการเรียนรู้และความคิดขึ้นด้วยพัฒนาการทางความคิด (สติปัญญา) ต่างๆออกเป็น 2 ระดับ คือ 1. การปรับด้วยการซึมซับ (assimilation) และ 2. การปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation)

เขากล่าวต่อไปว่า ผลการทำงานของขบวนการดังกล่าวจะเกิดเป็นโครงสร้าง (schema) ขึ้นในสมอง โครงสร้างต่างๆจะพัฒนาตามระดับอายุและจะสมบูรณ์เมื่ออายุประมาณ 15 ปี เพียเจต์ถือว่าเป็นไปตามลำดับขั้นจะข้ามขั้นไม่ได้ แต่อัตราของการพัฒนาการจะแตกต่างกันไปในเด็กแต่ละคนอันเนื่องมาจากความแตกต่างกัน มีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ เพียเจต์ยังได้แบ่งการพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์เป็น 4 ขั้นตามลำดับอายุ คือ

1. **ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (sensorimotor)** เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึงประมาณ 2 ปี วัยนี้เป็นวัยที่มนุษย์ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่างๆของร่างกายเป็นหลัก

2. **ขั้นความคิดก่อนการปฏิบัติการ (preoperational)** ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุประมาณ 1ปีครึ่ง – 6 ปี เป็นขั้นเริ่มเรียนรู้การพูดและเข้าใจเครื่องหมายท่าทางที่สื่อความหมายเรียนรู้สิ่งต่างๆได้ดีขึ้น ใช้สัญลักษณ์แทนวัตถุสิ่งของที่อยู่รอบๆตัว เริ่มมีความสามารถทางภาษา แต่ยังไม่สามารถใช้เหตุผลได้ดีนัก

3. **ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (concrete operational)** ขั้นนี้เริ่มจากอายุประมาณ 7-11 ปี พัฒนาการในช่วงนี้มนุษย์สามารถใช้เหตุผลกับสิ่งที่แลเห็นได้ แล้วแบ่งสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่ได้ และสามารถคิดย้อนกลับ (Reversibility) ได้

4. **ขั้นการคิดแบบนามธรรม (formal operational)** ขั้นนี้จะเริ่มตั้งแต่อายุประมาณ 11-15 ปี เป็นช่วงที่มนุษย์รู้จักการใช้เหตุผล และเรียนรู้เกี่ยวกับนามธรรมได้ สามารถที่จะตั้งสมมุติฐานและทฤษฎีและเห็นว่าความจริงที่เห็นด้วยการรับรู้ไม่สำคัญเท่ากับการคิดถึงสิ่งที่จะเป็นไปได้ (possibility) เด็กวัยนี้จึงเป็นเด็กที่เริ่มมีความทะเยอทะยาน ฝันอยากจะเป็น โน่นเป็นนี่ (ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การคิด การเขียน.

[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.gotoknow.org/>. 3 มีนาคม 2557)

หลักการเขียน

การเขียนที่ดี คือ ต้องเขียนสื่อสารได้ตรงตามหลักจุดประสงค์ สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และอารมณ์ไปสู่ในงานเขียนได้อย่างครบถ้วน หลักการเขียนทั่วไปมีดังนี้

1. เขียนรูปคำให้ถูกต้อง ไม่ให้มีคำที่เขียนผิด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ

2. ใช้คำให้ตรงความหมาย คำในภาษาไทยบางคำมีหลายความหมาย ทั้งความหมายตรงและความหมายแอบแฝง ผู้เขียนจะต้องศึกษาเรื่องการใช้คำให้ดีก่อนจะลงมือเขียน

3. การใช้คำตามระดับบุคคล คำในภาษาไทยมีหลายระดับการใช้ จึงควรใช้คำให้ถูกต้องตามระดับของบุคคล ได้แก่ บุคคลที่ต่ำกว่า บุคคลที่เสมอกัน และบุคคลที่อาวุโสกว่า

4. เรียบเรียงคำเข้าประโยคถูกต้อง สละสลวย โดยผู้เขียนต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในโครงสร้างประโยค

ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

- เขียนให้ถูกต้องตามรูปประโยค
- ไม่ใช่รูปประโยคภาษาต่างประเทศ
- ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย

5. ศึกษาการเขียนประเภทต่างๆ แล้วเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ รวมทั้งจะต้องศึกษาข้อมูลการเขียนให้ถูกต้อง ชัดเจน

6. การตรวจทาน เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ผู้เขียนควรอ่านทบทวน ตรวจสอบความสละสลวยของคำ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เกิงานเขียนที่ดี (ทฤษฎีการเขียน. หลักการเขียน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.pasasiam.com/> . 3 มีนาคม 2557)

สรุปการสอนเขียนภาษาไทย ต้องมีแบบแผนที่ต้องการรักษา มีถ้อยคำสำนวนที่ต้องใช้เฉพาะ และต้องเขียนให้แจ่มแจ้ง เพราะผู้อ่านไม่สามารถไต่ถามผู้เขียน ได้เมื่ออ่านไม่เข้าใจ ผู้ที่จะเขียนให้ได้ดี ต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้รับสาร ส่วนการเขียนคือ “จัดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข, จัดให้เป็นเส้นหรือรูปต่างๆ, วาดแต่งหนังสือ” การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการ ของผู้ส่งสารออกไปเป็นลบลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสาร สามารถอ่านเข้าใจ ได้รับทราบความรู้, ความคิด, ความรู้สึก และความต้องการเหล่านั้น และการเขียนที่ดี คือ ต้องเขียนสื่อสารได้ตรงตามหลักจุดประสงค์ สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และอารมณ์ใส่ลงไปในงานเขียนได้อย่างครบถ้วน

3.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีสอนแบบโมเดลชิปปา

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้โมเดลชิปปา เป็นแนวคิดของทิสนา แชมมณี ที่กล่าวว่า ชิปปา (CIPPA) เป็นหลักการซึ่งสามารถนำไปเป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามหลัก “CIPPA” สามารถใช้วิธีการและกระบวนการที่หลากหลาย อาจจัดเป็นแบบแผนได้หลายรูปแบบ CIPPA MODEL เป็นวิธีหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการแลกเปลี่ยนความรู้ การได้เคลื่อนไหวทางกาย การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

การจัดการเรียนการสอนแบบ CIPPA MODEL มาจากแนวคิดหลัก 5 แนวคิด ซึ่งเป็นแนวคิด -

พื้นฐานในการจัดการศึกษา ได้แก่

1. แนวคิดการสร้างสรรค้ความรู้ (Constructivism)
2. แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือ (Group Process and Cooperative Learning)
3. แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (Learning Readiness)
4. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning)
5. แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of Learning)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบ โมเดลซิปปา (CIPPA MODEL) ตามรูปแบบของ ทิศนา แจมมณี มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการ เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย เช่น ผู้สอนอาจ ใช้การสนทนาซักถามให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์เดิม หรือให้ผู้เรียนแสดง โครงความรู้เดิม (Graphic Organizer) ของตน

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียนจากแหล่งข้อมูล หรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่ง ผู้สอนอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหากี่ได้ ในขั้นนี้ผู้สอนควรแนะนำแหล่งความรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนตลอดทั้งจัดเตรียมเอกสารสื่อต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล / ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล / ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนสร้างความหมาย ของข้อมูล / ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด กระบวนการ กลุ่มในการอภิปราย และสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ในขั้นนี้ ผู้สอนควรใช้กระบวนการต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการสร้างลักษณะนิสัย กระบวนการทักษะทาง สังคม ฯลฯ เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจ ของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนเองแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์ จากความรู้ ความเข้าใจของผู้อื่น ไปพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่ และจัดสิ่งที่เรียนให้

เป็นระบบระเบียบ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย ผู้สอนควรให้ผู้เรียนสรุปประเด็นสำคัญ ประกอบด้วย โน้ตหลัก และมโนทัศน์ย่อยของความรู้ทั้งหมด แล้วนำมาเรียบเรียงให้ได้สาระสำคัญครบถ้วน ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนจัดเป็นโครงสร้างความรู้ จะช่วยให้จดจำข้อมูลได้ง่าย

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและ / หรือการแสดงผลงาน

ขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อยอดหรือตรวจสอบความเข้าใจของตน และช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อมูลที่ได้ ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติ และมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติด้วย ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถแสดงผลงานด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การจัดนิทรรศการ การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เรียงความ วาดภาพ ฯลฯ และอาจจัดให้มีการประเมินผลงาน โดยมีเกณฑ์ที่เหมาะสม

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้

ขั้นนี้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย เพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำเป็นในเรื่องนั้น ๆ เป็นการให้โอกาสผู้เรียนใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

หลังจากประยุกต์ใช้ความรู้ อาจมีการนำเสนอผลงานจากการประยุกต์อีกครั้งก็ได้ หรืออาจไม่มีการนำเสนอผลงานในขั้นที่ 6 แต่นำเสนอรวม แสดงในตอนท้ายหลังขั้นการประยุกต์ใช้ก็ได้ เช่นกัน

ขั้นที่ 1-6 เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ (Construction of Knowledge)

ขั้นที่ 7 เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ (Application) จึงทำให้รูปแบบนี้มีคุณสมบัติครบตามหลัก CIPPA

ประโยชน์

1. ผู้เรียนรู้จักการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริงจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้
2. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดที่หลากหลาย เป็นประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ได้ในการดำเนินชีวิต
3. ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับสมาชิกภายในกลุ่ม

(ทิศนา แคมมณี. วิธีสอนแบบโมเดลชิปปา. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.radompon.com/>.

3 มีนาคม 2557)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental Sampling) จำนวน 14 คน ที่มีพฤติกรรมกรรมการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง

ตัวแปรอิสระ

แบบฝึกเขียนคำไทย

ตัวแปรตาม

ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน

ตัวแปรควบคุม

จำนวนนักเรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 วิทยาลัยเทคนิคบริหารธุรกิจ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 14 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 จำนวน 5 ชุด ๆ ละ 2 แบบฝึก รวมทั้งสิ้น 10 แบบฝึก
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 20 ข้อ

การสุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้ตัวอย่างแบบเจาะจง โดยเลือกจากนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental Sampling) จำนวน 14 คน ที่มีพฤติกรรมกรรมการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง มีรายชื่อดังนี้

ลำดับที่	ชื่อ – สกุล	ชั้น
1.	นายชนพล ปรีเปรมธนากุล	½
2.	นายตะวัน ชันทะพาลี	½
3.	นายวัชระ ประพาสพงษ์	1/3
4.	นายวุฒิพัฒน์ ค้วงแจ่ม	1/3
5.	นายประสพชัย ป้ายจตุรัส	1/3
6.	นายกฤษดา งอมสงัด	1/3
7.	นางสาวณัฐมนต์ แพนพิมาย	2/1
8.	นางสาวณัฐมน เกิดเมืองเล็ก	2/1
9.	นางสาวเสาวณี สุขสมพันธ์	2/1
10.	นางสาวพรพรหม เมธุมาศ	2/2
11.	นางสาวภาสินี ศรีสมานรักษ์	2/2
12.	นางสาวปรีษา บวรอักษรการ	2/2
13.	นางสาววราภรณ์ ทองบุญ	2/3
14.	นางสาวสุวัฒนา ทากู	2/3

ตารางที่ 1 แสดงชื่อ – นามสกุล และชั้น นักเรียนที่ทำการศึกษาวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมแบบทดสอบ โดยการให้กลุ่มตัวอย่างได้ลงมือฝึกแบบทดสอบเขียนไทย

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลเริ่มตั้งแต่ 3 กุมภาพันธ์ 2557 – 28 กุมภาพันธ์ 2557

ที่	กิจกรรม	ช่วงเวลา
1.	ทดสอบความสามารถในการสะกดคำก่อนการฝึกและสรุปผล	สัปดาห์ที่ 1
2.	ฝึกเขียนคำครั้งที่ 1 ทั้ง 2 ฉบับ	สัปดาห์ที่ 1
3.	ฝึกเขียนคำครั้งที่ 2 ทั้ง 2 ฉบับ	สัปดาห์ที่ 2
4.	ฝึกเขียนคำครั้งที่ 3 ทั้ง 2 ฉบับ	สัปดาห์ที่ 2
5.	ฝึกเขียนคำครั้งที่ 4 ทั้ง 2 ฉบับ	สัปดาห์ที่ 3
6.	ฝึกเขียนคำครั้งที่ 5 ทั้ง 2 ฉบับ	สัปดาห์ที่ 3

ที่	กิจกรรม	ช่วงเวลา
7.	ทดสอบความสามารถในการสะกดคำก่อนการฝึกและสรุปผล	สัปดาห์ที่ 4
8.	วิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย	สัปดาห์ที่ 4

ตารางที่ 2 แสดงระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบฝึกเขียนไทย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการสร้างเครื่องมือ

- 1.1 ศึกษาจากผู้รู้และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 วางแผนการสร้างเครื่องมือ (แบบสอบถามพฤติกรรม)
- 1.3 จัดพิมพ์แบบทดสอบเขียนไทย
- 1.4 ตรวจสอบความถูกต้องก่อนใช้
- 1.5 นำแบบทดสอบเขียนไทยมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. ส่วนประกอบ / เนื้อหาสาระของเครื่องมือ

ส่วนที่ 1 แบบทดสอบเขียนไทย ก่อนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบฝึกเขียนไทยจำนวน 5 ชุด ชุดละ 20 ข้อ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติ ร้อยละ

การอภิปรายผลร้อยละ

ช่วงคะแนน	0 - 49	หมายถึง	ต้องปรับปรุง
	50 - 69	หมายถึง	พอใช้
	70 - 79	หมายถึง	ดี
	80 - 100	หมายถึง	ดีมาก

บทที่ 4

การวิเคราะห์และอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังฝึกเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนสอบก่อนเรียน	คะแนนสอบหลังเรียน
1.	นายธนพล ปรีเปรมธนากุล	8	12
2.	นายตะวัน ชันทะพาลี	10	15
3.	นายวัชระ ประพาสพงษ์	8	12
4.	นายพุฒิพัฒน์ ค้วงแจ่ม	6	13
5.	นายประสพชัย ป้ายจัตุรัส	8	13
6.	นายกฤษดา งอมสังัด	9	13
7.	นางสาวณัฐมนต์ แพนพิมาย	10	15
8.	นางสาวณัฐมน เกิดเมืองเล็ก	12	16
9.	นางสาวเสาวณี สุขสมจันทร์	8	15
10.	นางสาวพรพรหม เมรุมาศ	7	12
11.	นางสาวภาสินี ตรีสมานรักษ์	6	10
12.	นางสาวปริษา บวรอักษรการ	7	12
13.	นางสาววารภรณ์ ทองบุ	8	13
14.	นางสาวสุวัฒนา ทากู	11	15

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนที่นักเรียนสอบได้จากคะแนน 20 คะแนนเต็ม

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน
1.	นายธนพล ปรีเปรมธนากุล	40 %	60 %
2.	นายตะวัน ชันทะพาลี	50 %	75 %
3.	นายวัชระ ประพาสพงษ์	40 %	60 %
4.	นายพุฒิพัฒน์ ค้วงแจ่ม	30 %	65 %
5.	นายประสพชัย ป้ายจัตุรัส	40 %	65 %
6.	นายกฤษดา งอมสังัด	45 %	65 %

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน	คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน
7.	นางสาวณัฐมนต์ แพนพิมาย	50 %	75 %
8.	นางสาวณัฐมน เกิดเมืองเล็ก	60 %	80 %
9.	นางสาวเสาวณี สุขสมจันทร์	40 %	75 %
10.	นางสาวพรพรหม เมรุมาศ	35 %	60 %
11.	นางสาวภาสินี ตรีสมานรักษ์	30 %	50 %
12.	นางสาวปริษา บวรอัครการ	35 %	60 %
13.	นางสาววราภรณ์ ทองบุญ	40 %	65 %
14.	นางสาวสุวัฒนา ทากุ	55 %	75 %
	รวม	42 %	66 %

ตารางที่ 4 แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่นักเรียนสอบก่อนเรียนเทียบกับหลังเรียน

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทย ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน 14 คน นั้น จากตารางข้างบน ก่อนดำเนินการเฉลี่ยคะแนนรวมร้อยละได้ 42 % อยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุง และหลังดำเนินการเฉลี่ยคะแนนรวมร้อยละได้ 66 % อยู่ในเกณฑ์พอใช้ ซึ่งหมายความว่าเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกสะกดคำไทยแล้วนั้น สามารถทำให้เขียนสะกดคำได้ดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทย ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-2 โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน 14 คน นั้น พบว่าการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำก่อนการทดลอง ร้อยละ 66 อยู่ในเกณฑ์พอใช้ เพิ่มขึ้นจากเดิม ร้อยละ 24 ซึ่งแต่ละคนมีคะแนนสูงขึ้น คือ

1. นายธนพล	ปรีเปรมธนากุล	1/2	เพิ่มขึ้นร้อยละ	20
2. นายตะวัน	จันทร์พาลี	1/2	เพิ่มขึ้นร้อยละ	25
3. นายวัชร	ประพาสพงษ์	1/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	20
4. นายวุฒิพัฒน์	คิ้วแจ่ม	1/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	35
5. นายประสพชัย	ป้ายจตุรัส	1/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	35
6. นายกฤษดา	งอมสงค์	1/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	35
7. นางสาวณัฐมนต์	แผนพิมาย	2/1	เพิ่มขึ้นร้อยละ	25
8. นางสาวณัฐมน	เกิดเมืองเล็ก	2/1	เพิ่มขึ้นร้อยละ	20
9. นางสาวเสาวณี	สุขสมจันทร์	2/1	เพิ่มขึ้นร้อยละ	35
10. นางสาวพรพรหม	เมรุมาศ	2/2	เพิ่มขึ้นร้อยละ	25
11. นางสาวภาสินี	ตรีสมานรักษ์	2/2	เพิ่มขึ้นร้อยละ	20
12. นางสาวปรีษา	บวรอัครการ	2/2	เพิ่มขึ้นร้อยละ	25
13. นางสาววราภรณ์	ทองบุญ	2/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	25
14. นางสาวสุวิธนา	ทาทุ	2/3	เพิ่มขึ้นร้อยละ	20

ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ แบบฝึกเขียนไทยมีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น นักเรียนมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่านการเขียนภาษาไทย และสนใจศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น นั้นแสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทย ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนคำไทยทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมี

ประสิทธิภาพ จึงควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนสร้างแบบฝึก พร้อมทั้งศึกษาและพัฒนาแบบฝึกที่หลากหลายและตรงตามปัญหาที่ต้องการแก้ไข เพราะการที่มีแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ ทำให้การจัดการเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพไปด้วย

1.2 ในการสอนการเขียนสะกดคำนั้นครูควรสอนทักษะง่าย ๆ ก่อนไปหายากนั้นคือ ให้นักเรียนฟังคำอธิบายจากครูเกี่ยวกับคำต่าง ๆ จากนั้นฝึกอ่านพร้อมทั้งหาความหมายของคำ แล้วจึงฝึกเขียนสะกดคำ โดยการสอนนั้นครูอาจมีสื่อการสอนอื่น ๆ มาเสริมการสอนด้วยก็เป็นการดี เพราะจะช่วยการเรียนการสอนนั้นดีขึ้น

1.3 ควรมีการสนับสนุนและร่วมมือกันในกลุ่มครูผู้สอนกลุ่มทักษะภาษาไทย และครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียน เมื่อพบปัญหาเด็กเขียนไม่ถูก อ่านไม่ออก ควรมีการร่วมกันแก้ปัญหาดังกล่าว อย่าปล่อยทิ้งไว้ เพราะทำให้นักเรียนเกิดความชินในการเขียนคำผิด ๆ นั้น

1.4 แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำนั้นควรมีคำที่ง่ายจนถึงคำที่ยาก คำที่ยากนั้นครูควรมีการอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนให้เกิดความเข้าใจ และสามารถเขียนได้ถูกต้อง และการทำแบบฝึกของนักเรียนนั้นครูควรตรวจและเฉลยทันที พร้อมทั้งแจ้งให้นักเรียนทราบผลทันที หากมีคำไหนที่นักเรียนเขียนผิด ครูควรมีการอธิบาย และแก้ไขให้ถูกต้อง

1.5 ในการเรียนเขียนสะกดคำยากนั้นนักเรียนอาจเกิดความเบื่อหน่าย ฉะนั้น ครูควรมีการศึกษาวิธีการอื่น ๆ ที่จะนำมาช่วยสอนเขียนคำยากของนักเรียน กรณีที่นักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำมาก ๆ ควรแยกนักเรียนมาฝึกตัวต่อตัว เพื่ออธิบายและสอนให้เข้าใจ จนสามารถทำได้

1.6 ควรศึกษาผลความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำจากการสอนซ่อมเสริมเด็กที่อ่อนทางด้าน การเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำยาก

1.7 ควรศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ เปรียบเทียบกับการใช้เกม หรือกิจกรรมอื่น ๆ ในการสอนเขียนสะกดคำ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการเขียนสะกดคำของนักเรียน